

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Řetězová 2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. 4435/DS/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 7. 2018, č. j. 78 A 36/2016 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 7. 2016, č. j. 0047850/16/DOPPŘ/JRe, sp. zn. 0032634/16/DOP/JRe/617, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se dopustila porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 4. 2016 ve 13:48 hodin na pozemní komunikaci č. I/15 ve směru k obci Úštěk v blízkosti autobusové zastávky v obci Trnovany, řídila motorové vozidlo tov. zn. VW Passat, reg. zn. X, přičemž jí silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 66 km/hod., a tedy překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a dále jí bylo uloženo uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se řádně nevypořádal s námitkami, podle nichž se správní orgány nezabývaly námitkami zpochybňujícími správnost měření rychlosti.

[3] Pokud by Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou, stěžovatelka namítá, že krajský soud otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů posoudil nesprávně. Stěžovatelka měla správnímu orgánu I. stupně předložit fotografie, ze kterých vyplývá, že rychlost byla měřena pod nesprávným úhlem, přičemž úhel mezi osou měření a směrem jízdy měřeného vozidla měl být 15,2°, namísto 19° předepsaných návodem. Správní orgán I. stupně však nepravdivě uvedl, že fotografie nejsou ve spise založeny. Žalovaný potom pouze uvedl, že na předložených fotografiích jsou „čáry“, a že jde o taktiku zmocněnce. Ve správním ani soudním řízení tak nebylo posouzeno tvrzení stěžovatelky, že úhel měření rychlosti byl v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení.

[4] Stěžovatelka také namítala, že rychlost byla měřena v zatáčce, což je návodem k obsluze zakázáno. Správní orgán I. stupně založil do spisu mapu a konstatoval, že „je zřejmé, že místo měření není v zatáčce“. Na odvolací výtku, dle které jde jen o subjektivní „pocit“ správního orgánu, nikoliv o důkaz, či korektní zjištění skutečnosti, žalovaný nereagoval. Proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Krajský soud potom uvedl, že z fotografie z místa měření a spáchání přestupku bylo jednoznačně prokázáno, že měření neprobíhalo v zatáčce.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nemůže být založena na dílčích nedostatcích odůvodnění. Je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Z těchto hledisek napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považovat nelze, jelikož krajský soud na žalobní námitky reagoval a je zřejmé, proč je neshledal důvodnými.

[9] K námitce, že správní orgány se nevypořádaly s argumentací stěžovatelky týkající se úhlu měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před správním orgánem I. stupně žádné fotografie týkající se této námitky předloženy nebyly. Zmocněnec stěžovatelky ve svých podáních sice na tyto fotografie odkazoval, ale součástí správního spisu nejsou. Z ničeho ve správním spise nevyplývá, že by snad neměly být založeny do spisu na základě pochybení správního orgánu, a v tomto směru se jedná pouze o spekulaci stěžovatelky. Správní orgán I. stupně ani nebyl povinen stěžovatelku vyzývat k doplnění těchto fotografií, jelikož jejich nepřiložení nepředstavuje vadu podání, kterou by správní orgán měl podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odstraňovat.

[10] Žalovaný se potom s dotčenými fotografiemi, které stěžovatelka vtělila do svého podání v rámci odvolacího řízení, vypořádal odpovídajícím způsobem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že přímky načrtnuté na fotografiích nemohou být pro ověření skutečných okolností měření nijak relevantní. Stěžovatelka zde vychází z údajné osy záznamového zařízení, která je na fotografii načrtnutá zhruba v jejím středu. Pro měření rychlosti je však podle návodu k měřícímu zařízení RAMER 10C, které bylo v posuzovaném případě použito k měření rychlosti, rozhodný úhel mezi osou radarové hlavy (anténního svazku měřiče rychlosti) a osou směru jízdy měřeného vozidla. Místo, kterým procházel radarový svazek, je na fotografii z měření vyznačeno a nachází se mimo přímku nakreslenou stěžovatelkou. Už z tohoto důvodu tedy předložené fotografie nemohou relevantně zpochybnit správnost měření. S ohledem na to tedy nelze spatřovat pochybení žalovaného v tom, že se namítaným nesprávným úhlem měření rychlosti nezabýval.

[11] Co se týče námitky, že měření probíhalo v zatáčce, což má být návodem k obsluze zařízení zakázáno, z návodu takový závěr nevyplývá. Návod zapovídá pouze měření na vnějším okraji zatáčky, přičemž měření na vnitřní straně zatáčky je za splnění stanovených podmínek možné. Stěžovatelka nijak relevantně neprokázala, že by měření proběhlo v rozporu s těmito podmínkami, ani že měření skutečně probíhalo v zatáčce, jak je vymezena v návodu k měřícímu zařízení. Pouze na okraj poukazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 3. května 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, bod 9, z něhož vyplývá, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C – jež bylo použito i v nyní projednávaném případě – „*následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné*“. (Stejný závěr NSS zopakoval např. v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017 - 39).

[12] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelce se nepodařilo relevantním způsobem zpochybnit skutková zjištění správních orgánů. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu ve vztahu k dotčeným námitkám stěžovatelky proto obstojí.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[14] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu